

# Comorile copilăriei

Andra-Sorina Gruică

Ilustrații: Corina Drăgan

1.

Primele raze jucăușe ale Soarelui încep să dezmorească încet-încet Bătrânul Pământ, cunoscut și sub denumirea de Domnul Roditor. Prietena cea mai bună a Soarelui e nimeni alta decât frumoasa Ploaie, care picur cu picur trezește dintr-un somn lung fiecare viețuitoare. De la mugurii de brad până la cel mai grăsun ursuleț, totul capătă viață și iese la iveală.

Năsucuri umede și curioase apar din fiecare vizuină, gata de marea și înmiresmata domnie a Primăverii.

Cei mai jucăuși erau Norii bucălați care se întreceau pe cerul albastru în forme din cele mai felurite. Cu un strop de imaginație îi puteai vedea cum se transformă din iepurași gingași în gheparzi rapizi, în mașini sport sau în dragoni înverșunați. Jocul lor ținea de dimineața până seara, când mama Luna îi trimitea să meargă cuminți la culcare.

Oriunde priveai ceva mișuna, gângurea și se juca.

ANDRA-SORINA GRUIȚĂ

Comorile Copilariei



Iarna grea și-a pus amprenta albă asupra locuitorilor din Pădurea Magică, dar acum aproape în fiecare seară micile zâne, ocrotitoarele Pădurii, niște creaturi cât niște găze, colorate în toate nuanțele curcubeului, zoreau dintr-o parte în alta, împrăștiind praf antic de stele, iar efectul era năucitor. Mici pulbere strălucitoare care miroseau a vanilie și scorțișoară aduceau zâmbete pe fața fiecărui locuitor, iar gândurile supărătoare se spulberau pe loc.

Așa cum voi, copii, aveți prieteni cu care râdeți și vă distrați, așa și lui Groh Purcelușul, girafului Mirel și iepurașului Deluț, atunci când se întâlneau cumva, aventura le ieșea în cale. Acum fie vorba între noi, Pădurea unde locuiau ei era un loc magic, unde domnea bunătatea, ușile erau mereu deschise, râsetele răsunau și rar era cineva morocănos. Cei trei prieteni nu prea știau ce e aia plictiseala. Ideile de jocuri veneau când de la unul, când de la altul, iar Pădurea le oferea cele mai felurite ascunzișuri și locuri. Erau bine-cunoscuți pentru ideile lor năstrușnice, dar niciodată nu întreceau măsura și nu erau nepoliticoși. Doar că un iepuraș, un giraf și un purceluș au o rezervă destul de mare de energie, care trebuia cumva consumată.

Prietenia celor trei nu era una chiar obișnuită, pentru că în Pădure, deși toată lumea era prietenă cu toată lumea, grupul celor trei era oarecum ciudat. Era puțin posibil ca Mirel să se joace Ascunseala (vă puteți închipui cum gâtul lunguiet îi ieșea de mai oriunde s-ar fi pitit), Deal să nu fie mereu câștigătorul la cursele de viteză sau Groh să nu își lase suspendat în aer partenerul la cumpănă. Dar lor nici că le păsa, nu ar fi schimbat nimic la membrii grupului,

fiindcă știau că diferențele dintre ei erau cele care îi făceau să fie atât de apropiați.

Bunătatea lui Mirel, împreună cu umorul și ideile năstrușnice ale lui Groh, combinate toate cu energia lui Deluț, se uneau și făceau fiecare zi din viața celor trei una de neuitat.

Ca să îi cunoașteți puțin mai bine pe micii prieteni, vă pot spune că Mirel era mezinul grupului, Groh era cel mijlociu, iar Deluț era cel mai mare, foarte mândru de cei aproape zece anișori pe care urma să îi împlinească.

Ca și membrii familiei sale numeroase, Mirel avea un calm și o bunătate molipsitoare. Îi plăcea foarte mult zăpada, deși trebuia să poarte vreo cinci fulare ca să își acopere tot gâtul, (operațiunea de legare a fularelor dura cel puțin zece minute) și avea o voce minunată, care făcea să fie geloasă și o privighetoare. Când era vorba despre ideile prietenilor lui, avea mereu un soi de precauție, pentru că nu îi plăcea să iasă din cuvântul mămicii sale, dar până la urmă se lăsa convins de Groh de minunăția ideii.

Și, că tot veni vorba de sufletistul Groh, porcușorul cu burtică rotunjoară și coadă cârlionțată, trebuie să vă spun despre el că rar există un râs mai colorat și inconfundabil ca al lui. Și îi plăcea să râdă. De asemenea, îi plăcea foarte mult budinca de mango, era câteodată puțin obraznic, dar niciodată cu bunica lui, iar una din dorințele sale cele mai arzătoare era să întâlnească sau să devină un pirat adevărat.

Și nu în ultimul rând, să vă spun câte ceva și despre iepurașul neînfricat care își ocrotea mereu prietenii, care avea mereu o vorbă bună de spus despre oricine, corect din cap până în codiță, plin de haz și bună dispoziție. Simțea că cele câteva luni care îl făceau mai mare decât prietenii lui îl făceau, de asemenea, și un soi de lider al grupului și că era de datoria lui să fie mai responsabil în unele situații, de exemplu atunci când lui Groh i s-a părut o idee bună să sară de pe acoperișul unei case în mijlocul unei căpițe șubrede, idee căreia Deal a trebuit să i se opună cu vehemență, lăsându-l pe prietenul lui ușor dezamăgit. Dar Deal avea un năsuc care putea simți primejdia în apropiere și știa că o astfel de acțiune nu avea cum să se termine cu bine.

Mai departe, vă voi lăsa să-i cunoașteți pe cei trei prieteni cu ajutorul unui strop de imaginație și cu inima și mintea deschise către aventură.

Într-o după-amiază, după ce și-au făcut temele și și-au pupat mămicile, Groh, Deal și Mirel s-au întâlnit la locul lor preferat, la umbra cea mai deasă și răcoroasă, în fața unuia dintre cei mai înțelepți și calmi locuitori ai Pădurii Magice - Vechiul Nuc. Nu se puteau sătura de poveștile lui pline de farmec și învățături. Căci Vechiul Nuc era adolescent atunci când dinozaurii erau încă pe Pământ, în văzul tuturor și încă nici nu se gândeau să se mute pe planeta Marte (unde locuiesc și astăzi). Avea Nucul povestioare pentru fiecare zi pe care a avut-o pe Pământ.

Toată ziua la școală, când Doamna Bufniță îi învăța despre istoria Pădurii, ei doar la momentul întâlnirii cu Nucul se puteau gândi. Vă puteți da seama ce fericire pe capul lor acum, că vacanța de primăvară era la ușă.

ANDRA-SORINA GRUIȚĂ  
Comorile Copilariei



— Uhuuu... dulce libertate... avem atâtea de făcut săptămâna asta... trebuie să ne organizăm bine, să avem timp de toate.

— Daa, teme, râde Mirel cu jumătate de gură.

— Eh, avem timp și de teme, joaca trebuie să fie principala activitate a vacanței. Am auzit din surse sigure de o nouă peșteră după Al Doilea Râu, spune Groh mijind ochii șmecherește.

— Știi bine că nu avem voie să ne aventurăm așa departe, îi răspund ceilalți doi.

— Și să ne întoarcem noaptea nu prea e o opțiune... asta dacă nu vrem să ne alegem cu o ceartă zdravănă... e drum lung până după Al Doilea Râu.

— Unde vă e spiritul de aventurieri?! Ce-i cu atâtea griji? Asta nu e atitudine pirătească.

Micul purceluș scoate din ghiozdan o hârtie împăturită bine parcă pentru a fi ținută departe de ochii curioșilor.

— Ce ai acolo? întrebă Mirel lungindu-și gâtul ca să vadă mai bine.

Serios nevoie mare, Groh își scutură de două ori codița și le arată prietenilor lui conținutul hârtiei misterioase.

MARELE PLAN

ORA 14:00 - întâlnirea la Nuc;

ORA 14:00-15:00 - Construcția bicicletelor;

ANDRA-SORINA GRUIȚĂ  
*Comorile Copilăriei*